

## *Halotti beszéd*

Anyád emlőit rágtad  
— jogosnak vélted azt.  
Később szenvedett szótlán  
s mégsem emelt panaszt —  
jaj, mért nem emelt panaszt?  
— Kit röhögve átkarolt im,  
az Ős Telhetetlen,  
— Ember, szólj, érdemes volt?

Bűneid mindet tudta,  
jobb asszony nem volt nála.  
És te, a kedves, mégse  
mosolyogtál rája, —  
jaj, nem mosolyogtál rája.

Vidáman táncba jártál,  
bár inge nem volt néki,  
csak egy kis méla nóta,  
bánatos és régi,  
jaj, nagyon régi, régi.

Szobádban könyvbe bújtál:  
látnál már végre tisztán.  
S nem láttad: kint az utcán  
tavasz jár fürge-vizslán  
s az oldalán tiszta kislány.

Álmaid égbe vittek,  
Vénusz volt végső vágyad,  
S ládd, most bölcsekként néznek  
reád e gyilkos ágak,  
— virágzó barackfa-ágak.

Nyakadnak hurkot adtál  
s a földnek testedet.  
Hisz még élhettél volna, —  
miért is tetted ezt,  
jaj, miért is tetted ezt?  
— Kit röhögve átkarolt im,  
az Ős Telhetetlen,  
— Ember, szólj, érdemes volt?

## *Szegények vasárnap-délutánja*

Anyám kuksol a szoba meztelen földjén.  
Előtte edény-halmaz, zsiros ronggyal.  
Rágódik a szemem Kassák öreg könyvén  
s törli a hátam a piszkos rongy-alj.  
Anyám az asztalt törli pusztá kezével  
és mondja, hogy a szememet ne romítsam.  
Aztán megszeppen, hogy föl se nézek:  
— ó, ó, ismét lekésett,  
nem lehet ott a templomban . . .  
Mert makrancos, nagy gyerek kellett, —  
máskor a tűzre is vetettem . . .  
Es mondja, mondja,  
mint a rokka,  
csak hogy eszemből kidobja  
azt a furcsa könyvet.  
Pedig most a szépségek, álmok  
könyvemből mind kiszöknek  
és táborot vernek a szoba félhomályán.  
Apám úgy nevet az unokáján,  
hogy arcán a ráncok barázdát futnak.  
(Tiszta inge szakadt a vállán,  
de még oda tud ütni a nyamvadt pereputtnak . . .)

Estébe hajlik a nappal.  
Ocsém kis kalácsdarabbal  
vívódik a kiságy vackán. .  
Anyám etetésből jön be.  
— Mért nem mész te is, fiacskám,  
mint a többi? . . .  
Hangja a szívem előtti s beleálmodom törékeny  
asszony-alakját egy szép, szomorú versbe . . .

## A Füttyös tü története

Tarka réten született, illatos szénában,  
Csodásmivű ezüstsip függött a nyakában.  
Kis pacsirta dicsérte, védte tölgyfaerdő,  
Lágy zenével nevelte szép lelkét a szellő.  
Növekedve csakhamar rákapott a dalra,  
Nem fogott a gyereken bölcs bagoly titálma.  
Besétált a faluba, fújta ezüstsipját,  
S gyermekien figyelte, csodálkozni kit lát.  
Fölengedett dalára sok-sok lélek-kéreg.  
Szégyelték az emberek, hogy a szívük vérez.  
Kiúzták a kisfiút, elvették a sipját,  
S az csak szegény mendegélt, merre füzek hívták.  
Nem sokáig bírta ki, lenyesett egy ágat,  
S szívhezszóló új sipot faragott magának.  
Kerülte a házakat, bár a vágya vitte,  
Színt belopni titkosan sok-sok szürke szívbé.  
Irigy lelkek kilesték, mint sir egymagában,  
Ráfogták, hogy maradi s nincs helye a mában,  
Vagy ha akar kenyeret, változtassa hangját,  
Acélsípon dalait szivesebben hallják.  
Messzi ment a kisfiú furcsa emberektől,  
Dalolt dacos dalokat rendítetlen hegyről.  
Szük volt már a világ is ifjúi szívének,  
— O, ha futó felhőcskék messzire vinnének! . . .  
Igy csatázott nyugtalan, csüggedt hite, célja,  
Nem gondolt a falura, már csak néha-néha.  
Naphosszakat üldögélt néma egymagában,  
Számolgatta éveit, hátra ugyan hány van.  
Fáradt vándormadarak felkeresték néha,  
S csodálták, hogy sipja évek óta néma.  
Biztatták az öreget, bontson ő is szárnyat,  
Végül egyszer megszólalt: »Öreg lelkem fáradt.  
Balgán bolygó vén napom leáldozófélben,  
Belátom, hogy társtalan hasztalan éltem.  
Ott közöttük szép szívem mindörökké fájna,  
Lehet, nem jó időben születtem e tájra.  
O, ha egyszer egyszerű földtúró lehetnék! . . .  
Meghalt benn a vén kanász, jó szellemek üzenték,  
Árva lett a hangszere, s most az utcakölykök  
Reám várnak, kérdezik, mikor jön a túlkös?  
Balgán bolygó vén napon leáldozófélben,  
De mert egyszer érezni akarom, hogy éltem,  
Bemegyek a faluba, túlkös tehenesnek,  
Síró túlkös hangjában, ők majd rám ismernek.«